

Phần 5

Chương 11

Tan V

Đêm nay, trăng rớt sáng. Ánh trăng lan tràn trong bầu không gian tĩnh mịch. Trăng làn gió êm mát lành khẽ nhẩy múa xung quanh những khóm hoa dẻ hường, cun lily hàng thềm ngoài cổng cửa chúng hòa vào cảnh êm dịu ngọt ngào.

Nghe ta có câu “tức cảnh sinh tình”. Cảnh đẹp khi lòng người nảy sinh tình ý, tức là mà em lòng say mê.

Trong khung cảnh huyền ảo, đáng yêu của hai người xuất hiện vô cùng ám muội. Bóng hình cô gái và chàng trai in xuống nền cỏ rậm rạp dưới ánh trăng huyền diệu, không khi nào làm cho người ta nghĩ ngay đến một câu chuyện tình yêu lãng mạn lúc đêm khuya.

Thân hình cao lớn như pho tượng của chàng trai ôm gọn lấy cô như bé mong manh như giọt sữa em của cô gái, quyến rũ như hoa vàng trên đồi mỗi mùa. Vượt trội trên khi đồi mỗi của Tuấn Anh, libin phen ngàng.

Ánh trăng trên cao rọi xuống gần mặt trăng hừng hực, làn da trắng nõn của cô tỏa ra ánh sáng mờ lung, diu dặt, phần mềm say lòng người. Đôi mắt trong suốt như thủy tinh sáng mơn mởn nhìn anh, không gì có thể sánh bằng.

- Tại sao anh làm vậy?

Hình ảnh dường có phần gấp gáp mang theo sự dằn vặt làm Vượt không thể chấp nhận cảm xúc lòng anh xâm chiếm. Mặt lấm lem, anh cúi xuống ngắm lấy đôi môi kia, nhanh chóng thâm nhập vào bên trong tìm kiếm những gì trong khuôn miệng nhún nhún.

Tuấn Anh chia sẻ chuyện gì đang xảy ra. Chợt trái tim trong lòng người đang phần nhúng nhập lo lắng. Hình ảnh nam tính của Vượt tràn vào khí quyển, môi anh mím vào môi cô một cách vội vã và mạnh mẽ. Bên trong khoang miệng anh có một sự nóng bỏng, dường như anh muốn cướp lấy tất cả không khí của cô.

Cô cố vùng vẫy theo bản năng, nhưng bảnh ôm càng chặt. Cô cố tránh né sự dằn vặt của đôi môi, nhưng vẫn không tài nào thoát khỏi sự khấn của anh, đành bất lực nhìn anh.

Lần đầu hôn cô, chỉ là sự tiếp xúc bên ngoài, như vậy như chuồn chuồn chạm nước rồi đi đêm, thì như người khi cánh môi cô tê đi,

tim nhưng nh ẽ mãi không nguôi. L ẽ n này là m ẽ t n ẽ hôn th ẽ t sâu, th ẽ t dài, th ẽ t cu ẽ ng nhi ẽ t. L ẽ ng ẽ ng ẽ c cô mu ẽ n v ẽ tung, hoàn toàn b ẽ cu ẽ n vào dòng xoáy b ẽ t n do anh t ẽ o ra.

Trong lúc ẽ ang quay cu ẽ ng b ẽ i n ẽ hôn ẽ y chỉ m ẽ h u, cô c ẽ m nh ẽ n bàn tay nóng b ẽ ng c ẽ a anh đi chuy ẽ n trên c ẽ th ẽ mình. Ng ẽ c cô b ẽ anh xâm l ẽ n, d ẽ n d ẽ p và m ẽ nh b ẽ o. Cô mu ẽ n ng ẽ n c ẽ n nh ẽ ng vô ích, s ẽ c l ẽ c c ẽ a cô hoàn toàn b ẽ t ng ẽ t khoái c ẽ m thao túng. Không d ẽ ng ẽ ó, bàn tay anh b ẽ t ẽ u l ẽ n xu ẽ ng d ẽ i, không h ẽ kiêng d ẽ kéo tà váy c ẽ a cô lên cao. Cô h ẽ t ho ẽ ng ch ẽ n ẽ ng cánh tay anh, c ẽ g ẽ ng thì thào trong h ẽ i th ẽ .

- ẽ ng...

Con ẽ ng ẽ i này b ẽ làm sao v ẽ y? Không say mà hành ẽ ng ch ẽ ng khác gì m ẽ t h ẽ t lí trí, không phân bi ẽ t ẽ c ẽ ây là ẽ au và ẽ ang ẽ trong hoàn c ẽ nh nào sao? Cô không hi ẽ u n ẽ i n ẽ a.

Th ẽ nh ẽ ng, ch ẽ a k ẽ p nói ẽ n ch ẽ th ẽ hai thì ngay c ẽ h ẽ i th ẽ c ẽ ng b ẽ anh nu ẽ t m ẽ t, tay v ẽ n ngang nhiên t ẽ i n vào trong tà váy. Cô b ẽ t giác h ẽ i t ẽ ng l ẽ i cái c ẽ m giác ẽ au ẽ n khi ó. L ẽ n ẽ u c ẽ a cô th ẽ t s ẽ là au th ẽ u tr ẽ i. Nh ẽ ng n ẽ i ẽ au trong tim thì còn l ẽ n h ẽ ng p ẽ v ẽ n l ẽ n. L ẽ nh ẽ anh l ẽ i bu ẽ t m ẽ ng g ẽ i tên ng ẽ i con gái khác, li ẽ u con tim cô có ch ẽ u ẽ ng thêm ẽ c ẽ m t ẽ l ẽ n t ẽ n th ẽ ng n ẽ a hay không?

Ngh ẽ n ẽ ây, ẽ u lông mày c ẽ a Tu ẽ Anh nh ẽ u l ẽ i. Cô dùng h ẽ t s ẽ c bình sinh ẽ y m ẽ nh thân th ẽ ang gh ẽ i ch ẽ t l ẽ y mình ra. Th ẽ h ẽ n h ẽ n nhìn anh, ẽ au kh ẽ nói.

- Tôi không ph ẽ i là Quyên.

Trông bi ẽ u hi ẽ n c ẽ a cô, d ẽ ng nh ẽ nó th ẽ hi ẽ n là anh ẽ ang ép u ẽ ng cô v ẽ y. i ẽ u ó khi n ẽ anh th ẽ t s ẽ t c ẽ t i, khó ch ẽ u mà bu ẽ t m ẽ ng, c ẽ ng ch ẽ ng suy ngh ẽ là nó s ẽ khi n ẽ cho ng ẽ i con gái kia ch ẽ t l ẽ ng.

- Không sao, ẽ àn ông có th ẽ làm tình v ẽ i ng ẽ i ph ẽ n mà h ẽ không yêu.

Th ẽ t không th ẽ tha th ẽ . L ẽ n tr ẽ c anh ta say cô không tính toán, l ẽ n này rõ ràng là ẽ ang t ẽ nh táo. Còn có th ẽ nói m ẽ t câu nh ẽ ánh ch ẽ t lòng t ẽ tr ẽ ng c ẽ a cô. Câu nói này còn ẽ au ẽ n h ẽ n m ẽ t ch ẽ “Quyên” mà anh ta th ẽ t ra. D ẽ ng nh ẽ không th ẽ kìm nén ẽ c s ẽ u t ẽ c trong lòng thêm n ẽ a, Tu ẽ Anh vung tay.

CHÁT!

M ẽ t cái tát th ẽ ng vào bên má trái c ẽ a V ẽ Uy, anh tr ẽ n tr ẽ ng m ẽ t kinh ng ẽ c.

Cô ta v ẽ a tát anh? Ch ẽ a có m ẽ t ai dám tát anh, v ẽ y mà lo ẽ i ng ẽ i th ẽ p h ẽ n nh ẽ cô ta dám tát anh? C ẽ p m ẽ t màu h ẽ phách long lên t ẽ c gi ẽ n.

- Cô dám - Anh g ẽ n gi ẽ ng.

Tu ẽ Anh c ẽ nu ẽ t n ẽ c m ẽ t vào trong, nh ẽ ng c ẽ th ẽ v ẽ n còn ẽ ang run lên.

- Anh... Vô liêm s ẽ !

V Uy cười nh. Chàng qua là một gái bao cao cấp, cười nh là nh dang cả thế mình cho chàng thì chàng àn ông. Vì y mà làm nh trong sách l m. Anh khinh r nh t nh ng k s ng v i b m t gi t o. Toàn thân y nh b n nh ng l i luôn cho mình s ch s .

Anh ti n l i g n nh mu n nu t ch ng l y Tu Anh. Cô b t giác lùi l i phía sau, chàng may v p ph i hờn á, c c th y u t p xu ng n n c m m m n t s ng. Thân hình l ng l ng c a V Uy ng tr c m t cô, cái bóng to l n trùm lên toàn b thân hình nh bé khi n cô s hãi. Ánh m t anh lóe lên tia khinh mi t, tìm cô vì th mà au nhói khôn cùng. B t ng bàn tay nh g ng tìm gi lên bóp ch t l y chỉ c c m nh nh n, buông l i nh c m .

- Sao? Ch có Ph m Tùng m i c ch m vào cô sao? Vì y thì tôi mua cô m t êm, ph i h u h tôi cho th t t t.

Tu Anh ch a thoát ra kh i s bàng hoàng ã b V Uy dùng s c ghì ch t xu ng th m c . Cô c ch p ph n kháng thì bàn tay to l n ã tóm g n l y c tay cô, ghim lên trên nh u. Anh cúi r p ng i xu ng c n nu t b môi ang run r y. Không gi ng nh n hôn y say m ban nãy, ây là n hôn nghi t ngã làm cô au n. Tu Anh dùng s c lên hàm r ng, c n m nh. V máu tanh n ng tràn ra.

S au bu t khi n V Uy ph i thu ng i l i. Anh ôm l y khuôn mi ng, c m nh n c mùi máu n i u l i. Th a c h i, Tu Anh vùng ra và ch y m t.

- Ch t ti t!

V Uy nhìn theo bóng dáng ho ng h t b ch y c a ng i con gái, trong lòng vô cùng b c b i, nh ng trên h t ó là c m giác hoang mang khó t .

Tu Anh c ch y mãi, ch y mãi. Cô mu n ch y tr n kh i ng i àn ông tàn kh c này. N c m t l i không ng ng tuôn r i. T i sao l i i x v i cô nh th ? T i sao luôn vì ng i àn ông này mà ph i r i l ?

N i au nh xé tan lòng cô không chút th ng ti c. T ng l i nói c a anh cào nát trái tim cô, c m t v t l i thêm m t v t. C m giác tuy t v ng n cùng c c. Yêu ng i àn ông không yêu mình th t s r t au. R t au.

C ng h r ng, h t ngày hôm nay thôi, nh ng gì còn sót l i c a tình yêu l ng l này, là nh ng kho nh kh c ng t ngào v i ng i àn ông cô th m yêu. Sau này, cô có th m m c i mà nh l i m t m i tình theo cô n cu i cu c i. Nh ng gi ây, cô l i c m th y s hãi cái tình yêu t ng âm ch i m c r trong trái tim mình. Vì nó, cô ã b t n th ng quá nhi u, n m c không còn có th ch u ng c n a.

Cô mu n t tay nh b t r cây ã n sâu trong tim mình bao nhiêu n m nay. Nh ng nó ã bám t i t n n i sâu th m nh t, t ng nh n u b t c nó ra, thì trái tim cô c ng ch ng còn nguyên v n. N u v y, ch còn cách óng b ng nó. Cô

s không cho bản thân mình phớt lờ tình yêu của anh. Nhưng sao nỗi cảm thấy này cứ mãi không nguôi. Phải khóc bao nhiêu lần thì mới thôi rớt?

Cô đứng lên, bắt gặp bố đứng ở cửa phòng. Nhưng ngôi sao trên trời vẫn đang nhìn cô thẫn thờ. Một cơn gió nhẹ thổi qua, hong khô vết nước mắt. Bất chợt mắt bà hát buồn phát ra từ tận đáy lòng, vang lên bên tai cô.

“Cơn gió khẽ rung cánh cửa sổ.”

Và bên ngoài cửa phòng như có ai đó.

Nhưng vì sao giờ đây lại thấy ánh sáng lấp lánh.

Như vậy thôi ...

Nhưng vì sao bỗng nhiên lại thấy.

Cho con người đang rớt nước mắt này.

Chúng ta không ngừng dòng nước mắt này sâu bên trong.

“Đừng buồn nhé!”

Chúng ta chỉ là những người bình thường.

Mặc dù em đã biết sự thật nhưng em mãi không thể quên.

Mặc dù nỗi cảm thấy làm nhòa đi ánh nhìn của em.

Em vẫn sống mãi với tình yêu của mình.

Tình yêu mà em không thể quên.

Mặc dù khoảng thời gian hạnh phúc của anh và em rất ngắn ngủi.

Em vẫn trân trọng tất cả những gì chúng ta đã có trong tim mình.

Mãi mãi...

Chỉ duy nhất hôm nay thôi.

Riêng sự không cho mình bắt đầu lại.

Dù cho nỗi cảm thấy này vẫn còn.

Em muốn sống mãi với tình yêu của mình.

Muốn gì mãi mãi những giây phút hạnh phúc của mình.

Thật sâu trong tim...

Giờ đây em thấy vì sao vậy.

Mãi mãi...”

Tu Anh cứ lặng lẽ trong đêm. Nỗi cảm thấy này chưa thể nguôi rớt. Giờ đây em thấy, em thấy khác biệt. Riêng cô cũng muốn cho chúng ta nhìn nhau thật rõ ràng mà không có ai nhìn thấy.

Một chiếc ô tô ng xa đi theo cô t khi r i “Biết th mùa hè” n t n bây gi . ôi m t ng i àn ông trong xe ánh lên nét bu n bã khi th y dáng v ti u t y n áng th ng c a ng i con gái kia. Váy áo cô x c x ch, mái tóc h i r i b i theo làn gió, th t th u i một cách vô nh. G ng m t t lúc ó n gi v n t nhòan c m t.

ình Trung nh l i cái ngày u tiên anh g p Tu Anh, m t cô gái tr tu i, m c m c và gi n d . Cô không gi ng v i nh ng cô gái trang i m và n v n c u k khác, cô toát lên v p t nhiên và khí ch t h n ng i. Nh t là ôi m t tinh anh bi t nói y, anh ã b hút h n ngay kho nh kh c u tiên.

Th nh ng sau này bi t c thân th c a cô, lòng anh không kh i bang hoàng. M t cô gái y tài n ng và trí tu nh th , t i sao ph i làm công vi c này? Có ph i do b ép bu c?

ình Trung ã t ng ngh th , nh ng th c s không ph i. Nh ng t m hình ch p cô và Ph m Tùng không h có s c ng ép, h n n a còn r t thân m t.

Th m thoát ã n m n m trôi qua, anh c l ng l quan sát cô, dõi theo cô nh th , càng ngày càng b say m. Ch a có ng i con gái nào toát lên v p t n i tâm sâu s c n v y. Cô thông minh, tài hoa và m nh m . cô có m t s c h p d n vô hình không th c ng l i. Khi cô t salon b c ra, anh ã kh ng nh i u ó m t l n n a. Nhìn ng i con gái mang dáng d p nh n th n m t tr ng, phiêu diêu thoát t c, tìm anh không kh i p lo n nh p. Nh ng s m n m c a anh i v i cô ch dám gi trong lòng. B i vì, anh cho r ng cô yêu ng i àn ông bao d ng mình.

Nh ng n hôm nay thì anh ã bi t mình hoàn toàn nh m l n. Ng i cô y yêu không ph i ai khác, chính là V Uy, v t ng giám c quy n cao ch c tr ng c a anh.

Lòng anh c m th y xót xa thay cho cô. Yêu m t ng i àn ông l nh lung nh th là i u au kh nh t. B i vì anh bi t, V Uy ch quan tâm t i m t ng i con gái duy nh t là Th c Quyên. Cho n khi vô tình ch ng ki n c nh t ng trong khu v n bi t th , trái tim anh nh b gi ng xé, h n không th kéo cô ra kh i s nh n tâm c a ngài y. R i l i th y cô nh m t linh h n l c lũng c i mãi trong êm, mu n l i g n nh ng không th , ch dám âm th m dõi theo.

Tu Anh không v bi t th c a V Uy mà v ngôi nhà c a mình, khi ch còn cách vài b c chân thì m t h t s c l c qu xu ng. ình Trung lo l ng nh ch y l i thì b t ch t, m t ng i àn ông khác ã i n g n l y cô. Th y v y, anh l ng l ng r i i. Dù sao cô y c ng ã v t i nhà an toàn.

- Tu ... C u ang khóc y ?

H i ng ngây ng n tr c nh ng gi t n c m t l n nh trên gò mà nh t nh t c a Tu Anh. T khi quen bi t, ây là l n u tiên anh ch ng ki n dáng i u y u u i này c a cô.

Tu Anh thấy Hi vọng ông có thì hi vọng, lấy tay gọt trái cam, mắt mắt mình ngáy.

- Mình không sao. Cậu tìm mình có chuyện gì?

- Cậu thế này mà bố không sao. Hôm ta đã làm gì cậu?

Hi vọng ái ngại nhìn Tu Anh, giọng mắt lúc trẻ còn xinh đẹp yêu kiều là thế, giờ đã biến mất làm cho như thể nhòa, tiu tui. Đôi mắt mắt ông nhìn cô sững, có lẽ là đã khóc rất lâu rồi.

- Cậu nhìn quan hệ giữa mình và Uyên có phải không? - Tu Anh nhìn nhấc mắt.

- Mình... - Hi vọng bĩu môi, cô đã hi vọng nhưng mà anh đang thất vọng.

- Mình và anh ta không có quan hệ gì cả. Cậu yên tâm - Lần nữa mình sẽ giúp cậu, đừng như trước nữa. Rồi cô bắt đầu nhìn thẳng vào Hi vọng - Còn nữa, nếu cậu yêu Uyên thì hãy cố gắng để cô ấy quên đi anh ta. Rồi kéo cô ấy vào vòng tay mình để anh ta quên đi.

Chỉ một chút chần chừ, Tu Anh hít thở qua anh, biết Hi vọng vẫn ở đó. Anh vẫn là người thông minh, anh cố gắng để quên đi cái gì mà ông tên Uyên. Chỉ là muốn gặp Tu Anh xác thực. Quả nhiên, đúng như anh nghĩ. Ngày hôm nay, anh đã phát hiện mắt cậu, trái tim của Uyên đã hoàn toàn không còn chỗ cho anh nữa.

Hi vọng đang trên giường nhà. Trong lòng anh là một cảm xúc hỗn loạn. Suốt trên giường, anh không ngừng suy nghĩ về lời nói của Tu Anh.

Cô ấy đang nói, hôm nay chỉ làm cho tất cả thất vọng.

Đúng vậy. Tu Anh luôn luôn đúng. Anh cảm thấy thất vọng trong lòng, thất vọng như chai sạn, giờ đây lại toác ra khi nhìn thấy nét mặt của Uyên hôm nay. Cậu chẳng nghĩ gì cả, anh có thể nhận ra cô đang khóc nhưng không khóc trước mặt anh. Nhưng Uyên che giấu cảm xúc thật, tất cả sau lưng cô cậu thì hiện ra hết bên ngoài. Trong lúc này, anh nhận ra rằng: Ông đã hoàn toàn thay thế hình ảnh của anh trong trái tim cô.

Làm sao anh nên buông tay Uyên một lần nữa? Cô ấy là một cô gái ngây thơ và trong sáng. Cô ấy không đáng thất vọng, không đáng bị cuốn vào vòng tay của người khác.

Tu Anh lê nhẹ bước chân xuống nhà, cảm thấy có chút gì đó thất vọng. Nhưng cô vẫn cố gắng đi vào phòng bí mật, như những lần trước và tìm kiếm những bức tranh treo giữa phòng. Ông nét trên khuôn mặt thân thu hút hiện ra trên trang giấy trắng, chân thực nhất cảm giác anh đang nhìn thấy trước mắt cô, dùng ánh mắt nhìn lòng nhìn cô. Tất cả đều hiện ra trong tâm trí

m t cách rõ ràng. T n hôn u tiên cho n ngày hôm nay, t nh ng ni m vui cho n gi t n c m t, t hy v ng cho n s hãi. Ng i àn ông này ã cho cô bi t th nào là h nh phúc nh nhoi, th nào là au n xé lòng. Cu i cùng, anh phóng m t m i tên âm xuyên th ng nh ng gi c m và làm trái tim cô tan v . Có l , ã n lúc ph i ch m d t nh ng chu i au th ng này.

Cô châm m t m i l a, ánh l a sáng r c m t c n phòng. Tr c m t cô, b c tranh t t b c cháy, t ng ng nét trên gi y b l a thiêu r i thành ng tro tàn, bay v t v gi a không trung. N c m t ã ng ng r i, l i m t l n n a ua nhau trào ra kh i khóe m t. Ng n l a ph nh ng h i nóng r c vào ng i cô, ph vào t n trái tim không chút sinh khí. Cô t nh v i lòng, sau ngày hôm nay, t t c u s hóa tro tàn.

T i quán cà phê La Ciel.

Hai cô gái ang ng i i di n v i nhau, m t ng i xinh p r ng r nh ánh bình minh, m t ng i tr m t nh hi n hòa nh v ng tr ng thanh t nh. Nh ng g ng m t m i ng i u ch t ch a ut .

- Quyên, c u mu n nói gì thì c nói i. Không c n e ng i - Th y Th c Quyên im l ng h i lâu, Tu Anh ch ng c t l i.

- Mình ch mu n bi t... C u và Uy là... - Th c Quyên rõ ràng là ang vô cùng lúng túng. ôi m t nâu tròn c p xu ng, bàn tay nh nh n an ch t vào nhau.

- C u còn quan tâm n V Uy ph i không? - Tu Anh t t nhiên hi u Th c Quyên ang th c m c gì trong lòng. Nh ng cô không tr l i ngay vào v n .

- Mình... - Th c Quyên càng t ra b i r i.

- Mình ch nói th này. Hãy l ng nghe ti ng lòng c a c u. Còn n a, mình và anh ta không có m t chút liên quan nào c . ó ch là m t v k ch khi n c u nh n ra tình c m th c s c a mình thôi - Tu Anh nói li n m t m ch r i ng d y chào t m bi t - Mình có vi c ph i v tr c, l n khác chúng ta nói chuy n tí p nhé.

D ng nh cô ang mu n che gi u nh ng n au v n còn l i d âm trong lòng b ng cách tr n tránh.

Ông tr i c ng th t trêu ng i. Cô y thì có tình yêu c a anh ta quá d dàng, còn cô thì ch t v t au kh . Cô không mu n liên quan thêm b t c i u gì v con ng i ó n a, c ng không mu n b n thân b kéo vào cái vòng tròn tình ái lu n qu n, thù h n luân h i. Cô ch mu n có m t cu c s ng yên bình, i cô ã có quá nhi u sóng gió r i.

Còn l i m t mình, Th c Quyên b l i nói c a Tu Anh làm cho th n th . Cô kh nh m m t l i, mùi h ng hoa o i h ng lan trong không khí th t d ch u. B t ch t, tâm trí cô hi n lên g ng m t anh tu n quen thu c, ôi m t màu h

phách ánh lên nh ng tia d u dàng làm trái tim trong l ng ng c th n th c. Cô chào m m t, t tay lên ng c trái, ánh m t dao ng không ng ng.

M t kho ng th i gian trôi qua, Th c Quyên l y i n thoai di ng g i cho m t ng i. Khi gi ng nói tr m m phía bên kia vang lên, ôi m t cô c p xu ng không gi u n i nét bu n bã xen l n day đ t. Cô ng p ng ng lên ti ng.

- Ng, em có chuy n c n nói v i anh.

T i t ng công ty Hoàn V .

V Uy ang làm vi c thì m t bóng hình quen thu c ng p ng ng nép sau cánh c a khi n anh chú ý. Anh nh n ra ngay ng i con gái anh h ng mong ch s quay v bên anh, v i vàng ng d y.

- Quyên - V Uy vui m ng g i tên cô. Anh không ngh là cô s n nhanh nh th , h n c d ki n c a anh. Nh v y có ngh a là cô v n còn r t yêu anh.

Th c Quyên nghe th y ti ng anh g i tên mình vô cùng d u dàng, không kìm c n c m t. B đ ng nh m t cô bé ang ph i nh n hình ph t, b i r i không nói thành l i.

- Uy, em...

- L i ây - V Uy a vòng tay r ng l n h ng v phía Th c Quyên, trìn m n nói.

Ch ch có th , Th c Quyên nh chú chim nh sà vào lòng anh, trong vòng tay anh mà n c n . Th c t là, cô r t nh vòng tay v ng chãi này, c h i th m áp lan t a n i l ng ng c anh. Nh r t nhi u dù bên c nh cô là H i ng, m i tình u c a cô. Cho n khi c m giác m t anh p n, cô m i nh n ra tình yêu v i H i ng ch là d vãng ã xa t lâu, ng i àn ông này m i là ng i cô yêu th c s .

- Em n nhanh h n là anh ngh y - V Uy âu y m lâu i gi t n c m t c a Th c Quyên, thì th m.

Cô ng c ôi m t gây th m ng n c nhìn anh nói.

- Là Tu , cô y nói em hãy l ng nghe ti ng lòng c a mình. Và em ã không th kìm ch c mà ch y ngay n ây.

Là Tu Anh sao? áy m t V Uy h i g n nh .

Chi u t i.

Sau khi a Th c Quyên v , V Uy c ng v bi t th c a mình. Lúc b c vào nhà, mùi h ng quen thu c tho ng t i. Anh vô th c ngó vào b p, ch là m t màn t i en. Anh t c i gi u, nh tìm th gì trong ó? Cô ta ã r i kh i ây r i. B ng ch c lòng anh có c m giác tr ng tr i. Nh ng ch u hoa gi t tuy t v n còn ó, t i sao s l nh l o c a c n nhà ã quay tr l i nhanh n nh v y?

Vũ Uy gật đầu nhìn ngắm cảm giác kỳ lạ, đi vào phòng tắm. Quyên đã quay về bên anh rồi, anh phải gật đầu nhìn ngắm cảm xúc kỳ lạ vì cô gái kia. Giờ đây, cô ta không liên quan gì đến anh nữa.

À, vậy nhé. Cô ta còn có một giao ước thật anh. Vậy mà bây giờ đã dàng vậy sao? Có lẽ thì hôm qua, anh đã làm cho cô sốc hãi.

Ngồi dằn lòng cảm, anh nhớ lại chuyện đó, không hiểu nổi vì sao bản thân có thể mất hết như thế. Anh cảm nhận bàn tay, nhớ một tình yêu. Trong phút thoáng hình ảnh người con gái với dáng vẻ huyền ảo đã ánh sáng, tất cả mất dần môi trường khi anh si mê. Cảm thấy Vũ Uy lại bắt đầu nóng lên. Anh tất cả tình yêu sang chỗ khác, mình ngắm nhìn một bức ảnh.

“Chết tiệt! Thế cảm xúc đáng chết. Chết là thoáng qua mà thôi!”

Sau khi bỏ một cái gối ngủ yên, anh mới chú ý ra khỏi phòng tắm. Vũ Uy thì phòng làm việc như thường lệ. Bất cứ thế nào, anh bắt gặp hình ảnh vẻ đẹp phòng ngủ phía ngoài. Đó là nơi Tú Anh trong thời gian qua. Nhớ có một sự hút vô hình, anh tìm lại và mất cả. Một mùi hương khác lạ thì ngửi vào khu giác, thanh khiết mà dịu dàng. Mùi hương trên chiếc áo Tú Anh, cái hương thơm này hôm đó đã làm anh quên trí mà mất hết. Sao lại có thể khi nhìn thấy ta ngây ngất như thế?

Anh nhìn quanh, thấy mọi thứ trở nên vắng vẻ và nguyên nhân chắc hẳn có ai trốn đi. Có lẽ khi anh đi vắng cô đã đến khi này. Nhớ lại những gì, chỉ còn mùi hương vắng vẻ trong không gian quen thuộc.

Một tiếng gõ cửa tinh nghịch từ góc phòng khi anh chú ý. Tò mò, anh liền ghé nhìn lên xem. Một bức tranh vẽ đáng lòng cảm thấy ấn tượng đang treo trên khung kính in trên trần nhà mờ mờ rọi cảm xúc, dưới bức tranh chữ “You are my Soulmate”. Liệu, đây là người ấn tượng trong lòng Tú Anh?

Nghe như vậy, trông một màu hazy phách thu lại, thêm một cảm giác lung linh khác xâm chiếm. Nhớ Vũ Uy như thế thì không biết gì tên nó là gì, chỉ biết rằng, nó làm anh bối rối.

Chương 12

Tuổi Trẻ Không Êm Mềm

Mt khoảng thời gian không lâu qua đi, Tú Anh dần dần lao vào công việc không biết mệt mỏi. Cô làm mọi lúc, mọi nơi và mọi thứ có thể. Công việc nói cô đang trong giai đoạn công việc. Nhớ những gì ai hiểu, cô đang cố gắng trở nên thân thiện không muốn quên. Phải làm việc thì thôi, phải suy nghĩ thì thôi, không có thời gian bắt chước những gì đã qua, dù chỉ là một giây.

Nhưng dạo này, cậu thức và tinh thần của cậu cũng rất tệ. Đôi khi cảm thấy chóng mặt buồn nôn, mệt mỏi vô cùng. Và đêm nào cũng mất giấc ngủ.

Chẳng hiểu sao, những cơn ác mộng gần đây lại kéo dài và phá vỡ giấc ngủ. Những cơn hoảng loạn, mất ngủ, mất ngủ hòa vào nhau, thật khó. Mệt mỏi không lành trị dứt. Tại sao cậu cứ cô đơn mong mỏi giây phút bình yên mà không thể? Cậu Anh thì dài, gần như suy nghĩ không hay, có lẽ do cậu đã làm việc quá tải.

Tuy nhiên, hiện tại không thể dừng, cậu vẫn phải tiếp tục. Cuộc sống này quá đỗi đỗi và có rất nhiều việc phải làm. Tìm kiếm việc, mà làm chẳng được. Thay vì cười vui mình trong đau khổ, chỉ biết tìm niềm vui nơi khác. Nói cho cùng, cuộc sống không chỉ xoay vòng quanh tình yêu, đau khổ và hận thù. Sống mãi vì giấc mơ, đó chẳng phải là cách. Vì vậy, thật sự là quên đi và tiếp tục cuộc sống này.

Ngày hôm nay, nói thì dễ, làm thì khó, làm càng ngày càng khó hơn. Cảm xúc vẫn là thách thức đối với con người, có mục tiêu thì cảm giác mới có thời gian. Thời gian quên đi mọi thứ.

Tu Anh thì cứ mình, chẳng dám nói chút mà đã nghĩ về nó. Cậu bắt đầu đi tìm kiếm để xem xét, liệu không khi nào. Đó là một thử thách với LNE. Đây là một dự án thi đấu khá lớn có tên "Mái ấm tình thương". LNE sẽ xây dựng một ngôi trường cho những trẻ em cần, không nơi nào. Tu Anh mỉm cười. Cậu rất thích những dự án mang tính chất thiện nguyện này, rất có ý nghĩa.

Liệu nhìn cậu mà ai mà nói. Là thành phố là L.

Tên tài liệu trên tay cậu là một cuốn sách, đó là cuốn nuôi dưỡng tâm hồn.

Thành phố là L nằm bên dãy núi xanh ngắt màu, xung quanh là những đồi núi dài miên man. Mặc dù nơi đây là một địa điểm thu hút khách du lịch trên toàn thế giới, núi quanh co, trùng điệp như một bức tranh. Lâm nghiệp, những ngôi chùa, nhà thờ, tu viện... Cùng với những quan thiên nhiên tuyệt đẹp, những rừng thông bạt ngàn và di sản kiến trúc phong phú. Vì nằm trên cao nguyên với khí hậu ôn hòa và dịu mát quanh năm, nên là L còn có một ngành nghề dành tặng cho cái tên huyền diệu: "Thành phố sương mù".

Chiếc xe chở toàn kiến trúc sư đang chờ đợi trên thung lũng nhàn nhã này, tất cả đi vào trung tâm thành phố. Cảm giác giây phút trôi qua, Tu Anh lại khạc khạc. Chẳng rõ đã bao lâu rồi cậu không trở lại đây, hình như từ năm cậu mới đi.

Tu Anh đã quên mất từ bao giờ nhìn ra xa xăm. Ngay dãy núi kia thôi, cậu chỉ thấy của cậu đang dần tái hiện. Mọi thứ cậu không quên mất một điều.

sông lững lờ ngoài kia. Đã có lúc, cô quên đi những gì đã có đây, cứ t vào quên lãng. Những người cùng ven là, chẳng thể nào quên hết được. Những niềm tin và niềm đam mê yêu thân thuở, những ký ức xưa cũ vô thức hiện về.

Đàn keyboard của Tuấn Anh nghe chân thật khách sạn nên tôi xây dựng. Và phải tìm kiếm những bài hát để hát, tranh thủ lên phòng nghe bài mới bắt tay vào công việc. Riêng Tuấn Anh là niềm tin bất diệt của mình.

Từng con người, từng ngã rẽ cuộc sống quen thuộc với cô. Đã bao năm trôi qua, cô tìm thấy bé gái đã trở thành, vậy mà niềm tin này cứ vững vàng không thay đổi gì khi hiểu làm cô cảm nhận như khi nhà chồng mình ngày hôm qua.

Đây là niềm tin của mẹ mua cho chiếc kẹo mút đầu tiên, cảm giác mừng rỡ và hạnh phúc không thể quên. Đây là niềm tin của mẹ mua chiếc váy xinh xắn qua khung kính cửa hàng bày bán quần áo trẻ em và mẹ cũng vui vẻ nghe công chúa. Cách đó không xa là niềm tin của bác bán cháo trắng cho mẹ tình nguyện cho mẹ bát cháo quỳ nóng hổi. Và... Tất cả đều hiện rõ trong tâm trí của Tuấn Anh. Cảm giác như cô còn có thể thấy mẹ con bé nhỏ nhem nhem trước cửa quán ăn, vậy mà mẹ không chấp vạ.

Tuấn Anh thì cả cô vô cùng nghèo khổ, cảm hàn.

Đi ngang qua tiệm mì mì niềm tin như một thành phố, cô đứng bên cửa nhìn hoài lâu. Đôi mắt trong suốt ánh lên vẻ mặt mừng rỡ rạng rỡ khi nhìn thấy người quá khứ. Rồi cô bước vào bên trong.

- Ông chủ, cho tôi một tô mì bò - Tuấn Anh gọi món rồi nhìn vào mẹ chỉ chỉ bàn sắt của s.

Cô của mẹ quan sát mẹ vòng. Có lẽ sáng sớm nên cửa hàng khá vắng khách. Cách bài trí sơ sài ngày xưa đã thay đổi theo phong cách hiện đại và hiện đại hơn. Chủ quán cũng đã là một người khác. Ngày cô còn đây, đó là một người đàn bà béo mập, luôn bắt tay chân.

Cô nhìn về phía cửa của hàng, có một cánh cửa luôn luôn đóng, thỉnh thoảng vài người đi ra đi vào. Bên trong cánh cửa đó là con người đến nhà bếp, cửa hành lang là một khu riêng biệt của bà. Cô đã từng nhận được bát cháo nóng, từng nghe tiếng cười nói vui vẻ.

Và ngay tại chỗ bàn này, mẹ của bé trong tâm tưởng đã nghĩ đây là niềm tin quá khứ của Tuấn Anh hiện tại.

Nếu nói, cô muốn tìm kiếm, những tâm tư đã làm công việc của mẹ này. Công việc của cô là nhận được những bát cháo nóng, thì thỉnh thoảng khách hàng cũng ra ngoài bếp. Vì nhà cô quá nghèo, mẹ cô luôn phải làm việc cả ngày, có khi cảm thấy không vui. Tuy vậy, vẫn không sao, cô phải cố gắng kiếm tiền làm thêm. Ban ngày đi học, tối thì đi rửa bát tận khuya. Cảm giác cô vẫn thông minh nên không nhận được gì khi hiểu về cuộc sống hành.

Đó, mẹ cô bé nhún nhún phin mà nên không có tí n... trang trí. Cô v... nh... , mẹ cô r... t... p. Tuy bà... ang... m... n... ng... nh... ng... không... nh... h... ng... n... nhan... s... c, ch... có... làn... da... là... h... i... tái... i. M... m, cô... r... t... th... ng... m. C... ng... i... trông... m... mà... khóc, b... i... cô... r... t... s... m... s... ra... i, b... cô... l... i... m... t... mình... trên... cõi... i... này.

Bà nhìn cô, c... g... ng... n... m... t... n... c... i... y... u... t, ánh... m... t... đ... u... dàng... tr... n... an: “Tu... , ng... khóc. M... s... luôn... bên... con”.

Ph... i, ch... c... n... m... còn... bên... cô. Dù... cô... không... bi... t... ba... mình... là... ai, ... âu... và... làm... gì... T... i... sao... ông... l... i... m... con... cô... ph... i... kh... s... nh... v... y, n... ng... t... a... vào... nhau... mà... khó... kh... n... c... m... c... qua... ngày... nh... v... y. Th... nh... ng, m... luôn... nh... c... t... i... ông... v... i... ánh... m... t... ch... t... ch... a... y... yêu... th... ng, bà... không... h... oán... gi... n. V... y... nên, Tuê... Anh... c... ng... không... h... oán... trách... ng... i... ba... y, vì... m... cô... yêu... ng... i... ó, có... l... là... r... t... sâu... m. i... v... i... cô, m... là... c... th... gi... i, cô... c... ng... ch... c... n... có... bà... mà... thôi.

Vì... không... có... tí... n... t... m... b... y... , s... c... kh... e... c... a... bà... ngày... càng... y... u... đ... n. T... i... n... cô... làm... công... ch... mua... thu... c... cho... bà. Có... m... t... hôm, nhà... không... còn... gì... n. Tu... Anh... th... ng... m... nên... ã... quy... t... nh... tr... m... m... t... ít... th... c... n... th... a... quán... mang... v... . Ch... ng... may... b... phát... hi... n, cô... b... m... t... tr... n... òn... nh... t... . H... còn... nh... a... cô... n... n... công... an, d... a... t... ng... vào... tr... i... c... i... t... o. Cô... quá... s... hãi... nh... ng... không... bi... t... làm... gì, ch... ng... im... h... ng... ch... u... t... t... c... . Tuy... nhiên, cô... không... h... r... i... m... t... gi... t... n... c... m... t... . Ngay... vào... chính... lúc... ó, gi... ng... nói... non... n... t... nh... ng... ng... khí... nghiêm... trang... c... a... m... t... c... u... bé... vang... lên... phá... tan... b... u... không... khí... h... n... lo... n.

- D... ng... l... i.

T... t... c... m... i... ng... i... u... quay... v... h... ng... n... i... phát... ra... tí... ng... nói. ó... là... m... t... c... u... bé... áng... ch... ng... m... i... hai, m... i... ba... tu... i... ang... ng... i... chi... c... bàn... sát... c... a... s... , tr... c... m... t... c... u... là... tô... mì... bò... nóng... h... i... v... n... y... nguyên. C... u... ta... còn... bé... nh... ng... r... t... p... trai, nét... nào... ra... nét... y. H... n... h... t, khí... ch... t... t... n... ra... t... ng... i... c... u... nh... m... t... b... c... hoàng... t... c, không... ch... nh... b... qu... n... áo... t... tí... n... mà... còn... phong... thái... cao... quý. Tu... Anh... nh... n... ra, ây... chính... là... v... khách... nh... tu... i... v... n... th... ng... xuyên... lui... t... i... tí... m... mì... và... l... n... nào... c... ng... ch... g... i... m... t... tô... mì... bò... không... hành, nhi... u... giá... . Có... i... u, xung... quanh... c... u... luôn... có... v... s... i... theo... giám... h... , nên... có... th... oán... ra... thân... th... c... a... c... u... không... h... bình... th... ng.

- Không... th... y... tôi... ang... dùng... b... a... sao? Náo... lo... n... h... t... lên... nh... th... thì... còn... th... ng... th... c... gì... c... n... a? - C... u... b... t... mãi... lên... tí... ng... v... i... bà... ch... quán.

Bà... ta... th... y... ó... là... v... khách... quen... con... nhà... quy... n... quý... nên... không... dám... khinh... su... t, thái... v... n... v...ã... thanh... minh.

- Ấy... da, c... u... ch... nh... , xin... l... i... ã... làm... gián... o... n... b... a... n... c... a... c... u. Nh... ng... c... u... xem, con... bé... kia... tôi... nuôi... nó... bao... nhiêu... n... m... mà... bây... gi... nó... quay... ra... n... c... p... ngay... chính... c... a... hàng... c... a... tôi. Th... t... úng... là... “nuôi... ong... tay... áo” mà. Lo... i... n... c... p... này... ph... i...

- Im... i. Bà... nói... nhi... u... th... làm... gì - C... u... bé... khó... ch... u... cau... m...ày... l... i, ném... m... t... cái... nhìn... ph... n... c... m... khi... n... bà... ta... im... b... t.

Sau đó, cậu đi ánh mắt về phía Tuấn Anh, quan sát mặt hơi rí rí đang đầy khi chửi, nhấc tí nấn trộm c m t cô, đồng d c nói.

- Cô bé, em hãy ghi nhớ điều này: Cậu không làm tổn thương cho bất cứ anh tài, mặt kho tàng cho kẻ khôn khéo, mặt về chỗ cho kẻ y u u i. Trong cuộc sống, không sợ người nào lớn bằng vì cậu cho bản thân cái quý nhất của cậu.

Cậu nhìn bà chủ quán mặt lén lén ánh mắt sắc bén, ra chỉ về nhấc cái.

- Thế cô bé à. Bát mì kia tôi không mua nữa.

Rồi cậu quay sang người về bên cạnh, nói nhào vào tai anh ta.

- Cho cô bé ít tí nữa... À thôi, cho hết đi.

Thấy cậu đi ra khỏi quán.

Tuấn Anh ngạc nhiên nhìn dáng đi của cậu sau lưng, lòng cô bỗng nhiên trở nên ấm áp khôn cùng. Cậu chạy thật nhanh về nhà, mua gói mì cho bà nghe về cậu bé tốt bụng như thiên thần giúp người nghèo khổ mà bà vẫn thấy kỳ lạ vì cậu trong nhà cậu chuyện gì tích.

Cho đến bây giờ, Tuấn Anh vẫn còn nhớ rõ khuôn mặt khôi ngô và lời nói của cậu bé ấy. Chính lời nói đó đã giúp cô kiên cường sống chi vì bao tang thế này, bất chấp ác quỷ. Cậu bé trong ký ức của cô giống chàng cậu bé trong hình "Biết thế mùa hè".

Phải, đó chính là Vũ Uy.

Mặc dù cô đã tận tâm tận lực nhưng vẫn hình bóng anh ra khỏi trái tim mình. Nhưng cậu bé nào đã khắc sâu trong tâm trí, vì vì không thể phai mờ. Bất cứ khi nào cậu gặp anh trong tu viện cũng vậy.

Tuấn Anh bước ra khỏi tiệm mì, lòng cậu ngang như trời hoành ni m. Cái cảm giác ấm áp như bé nào là ánh sáng dẫn lối cho cậu. Nhưng cậu mà lòng vẫn cảm thấy xúc động vì cậu. Có thể gì đó mà như vậy thật phức tạp. Vì thế, cậu vô cùng trân trọng những khoảnh khắc được gặp trong đời.

Tuấn Anh lại tiếp tục cuộc hành trình tìm kiếm của mình.

Cô đứng trên con đường thân quen như thế, con đường dẫn lối về nơi cô sinh ra và lớn lên. Ngày xưa, đó chính là con đường lát sỏi trắng, trên lối đi những cây xà cừ xanh um tít tít. Bây giờ, nó đã lát gạch hoa và sỏi, những ngôi nhà thì vẫn thế, chỉ có người chúng ta lớn và cành lá sum sê hơn.

Cuộc sống là thế, có những thứ không hề thay đổi như chúng ta vẫn từng tin tưởng.

Và vì vậy mà miền man suy nghĩ, chúng ta hãy cùng Tuấn Anh đi tìm kiếm một xóm nghèo nàn. Đây là nơi cậu sinh ra và lớn lên, mà ngày nay cậu hay gọi là khu chu t. Mẹ và cô đã sống ở khu này, trong một căn nhà cấp 4.

nát, m th p. Tr i m a thì d t, tr i n ng thì nóng, tr i l nh thì rét cóng. Nh ng nh ng th ó ch ng làm cô phi n hà, ch c n m còn bên cô.

“Tu , ng khóc. M s luôn bên con”.

Câu nói y p tình yêu th ng này bà v n luôn dành cho cô, c ng là l i cu i cùng c a bà. ây chính là n i bà ra i cô l i v i cu c i y r y ác nghi t, au kh .

Không ph i, ng i m yêu d u c a cô, ng i m áng th ng c a cô, bà b ng i ta h i ch t. “H n” ã ngang nhiên c p o t cu c s ng c a bà, y cô vào t m t i m t cách tàn nh n.

Hàng lo t m nh ký c m máu d n d p ùa v khi n Tu Anh khó th , u óc cô choáng váng. C ng g n m i l m n m trôi qua, khi quay tr l i, cô có th i m t v i nh ng ký c kinh hoàng nh t. Hóa ra cô v n không th .

Tu Anh b ch y, b l i ng sau nh ng chuy n t ng ch ng ã l p vùi v nh vi n. Hóa ra chúng ch ng quên trong ký c, ch c n m t m nh hi n ra, nh ng m nh khác l l t kéo n. Cô c m i m i t ch y m t cách vô th c, n âu c ng c. Cô ch mu n ch y tr n.

R t lâu trôi qua, Tu Anh ki t s c mà ngã qu . N c m t ch ng bi t ã r i ra t lúc nào, hòa v i m hôi th m m g ng m t ang tái i. T i sao g n ây cô l i tr nên y u u i n th ? N c m t lúc nào c ng tr c trào.

úng lúc y, m t bàn tay nh bé t âu xu t hi n lau i gi t n c m t ang r i trên gò má c a Tu Anh.

- Ch à, t i sao ch khóc?

Gi ng nói trong veo và cao vút khi n cô ng ngác nhìn lên. Hi n ra tr c m t cô là hình nh m t cô bé c ch ng b y, tám tu i. Qu n áo c a cô bé ã c nát v i vài m nh ch p vá, m t mảy lem lu c, trông b d ng r t t i nghi p. Duy ch có ôi m t ngậy th nh chú nai con luôn m to tròn long lanh, còn cái mi ng chúm chím. Trông cô bé xinh x n y h t m t bong hoa nh . Nhìn cô bé này, Tu Anh t ng nh ang nhìn th y hình nh c a chính mình ngày xa x a y.

- Em là ai? - Tu Anh lau n c m t, m m c i nhìn cô bé h i.

- Em tên Linh Lan. M i ng i hay g i em là bé Lila. Ch c ng có th g i em nh v y - Th y Tu Anh ã thôi khóc và m m c i thân thi n v i mình, cô bé t v vui m ng trông th y, c i r t t i gi i thi u.

- Tên c a em p l m. R t hay. R t có ý ngh a - Cô nhìn cô bé b ng ánh m t d u dàng.

- Ch bi t ý ngh a c a tên em sao? - ôi m t cô bé càng m to tròn h n, trông th t áng yêu.

- , tên của em là một loài hoa nở vào tháng Năm, mang ý nghĩa là “sự thịnh vượng và hạnh phúc” hay “nụ cười thiên đường”. Là cây hoa lan chuông ó - Tu Anh nhớ rằng gì thích.

- Chắc ai nói với em về điều này. Mà sao chỉ biết?... À, em biết rồi. Bà mẹ em trên thiên đường nhớ chú này nói với em phải không? Vậy chỉ là chuyện thiên đường rồi.

Lila thấy điều bí mật trên khuôn mặt liên tục khi nhìn Tu Anh không khi buồn cười. Từ vẻ mặt nghiêm túc sang mỉm cười, từ mỉm cười vui vẻ qua phần khích. Có điều, cô bé nói bà mẹ đang trên thiên đường. Vậy cô bé là trẻ mồ côi sao? Lòng Tu Anh dấy lên sự tò mò, xót xa. Cô trẻ nhỏ nói.

- Chắc không phải là thiên đường. Nhưng bà mẹ em chắc chắn muốn bông hoa xinh là em sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc. Vậy nên mẹ lấy tên của một loài hoa tượng trưng cho hạnh phúc đặt tên cho em.

Giống một thanh thoát như mây trôi của Tu Anh nở một nụ cười. Nụ cười làm cô bé Lila nhìn ra nhìn.

- Chỉ biết không, chắc chắn là thiên đường.

Nói xong cô bé quay đi và chạy rất nhanh về chỗ ấm trú ẩn cách đó không xa. Mỗi ngày hôm nay.

- Aaaaaaaaaaaaa... Các cậu ơi, mình vừa tìm thấy một chú thiên đường!

Tu Anh đã khóc đi rồi. Thật là một sự hiển nhiên ngoài ý muốn.

Cô nhìn những ánh mắt mà lòng băng khuâng khó tả. Trẻ con thật đáng yêu. Tâm hồn của chúng sáng trong những góc, không chút vẩn đục, không buồn cười mỉa mai, những toán tính của cuộc sống làm vậy biến. Trong những tâm hồn đó chỉ có tình yêu và điều thiện của những câu chuyện cổ tích. Nụ cười ngây thơ và trong sáng dường như xóa tan đi những bóng tối sâu trong tim mỗi người. Thật kỳ diệu. Giá như có thể mãi những nụ cười ấy sáng trên môi trẻ thơ.

Sau cuộc gặp gỡ tình cờ với cô bé Lila, Tu Anh trở thành chú thiên đường của trẻ thơ. Mặc dù cô đã nói với bố mẹ trẻ con gì cô là chú Tu Anh rồi, nhưng Lila cứ luôn miên man gì cô là chú thiên đường, nên chúng cứ theo Lila mà gọi cô là chú thiên đường. Có lẽ, chúng mong một điều kỳ diệu như trong những câu chuyện cổ tích. Và cô bé trở thành chú thiên đường của chúng.

Lila và trẻ thơ mà cô gặp chính là những đứa trẻ, không nhìn ngó ta trong đàn vịt của cô hôm nay. Thật trùng hợp. Cuộc sống đôi khi có những điều kỳ diệu là sự sắp đặt của những điều kỳ diệu. Tu Anh thật sự phải hoàn thành nhiệm vụ này thật tốt, dành những điều tốt nhất cho trẻ thơ đáng thương này. Cũng như cô ngày xưa, luôn mong có một bà tiên xuất hiện mỗi khi cô khóc.

Nếu không phải làm việc, thì gian rảnh rỗi cô hay nếm thử bánh trái, mang cho chúng nhèng món quà nho nhỏ. Ví dụ như một chiếc kẹo, một túi trái cây, hay bút và vở. Chúng càng yêu quý Tú Anh, mỗi lần cô nếm là chúng lại chạy ùa ra đón cô với niềm vui sáng như ánh nắng thiên nhiên bé nhỏ, mỉm cười chào nhau hô to: “Chào thiên thần! Chào thiên thần!” Mỗi lúc nhèng, cảm giác ấm áp và bình yên tràn ngập vào tận đáy lòng, sưởi ấm tâm hồn cô, lúc lồng cựa cô.

Niềm lạc của bạn trẻ hiện tại là một ngôi nhà nhỏ, do một người phụ nữ có tấm lòng thiện lành dựng nên cho những đứa trẻ mồ côi. Tên bà là Thanh Yên, năm nay bà đã ngoài bốn mươi tuổi. Tuy nhiên gương mặt tròn trịa toát lên vẻ nhân hậu như trẻ con, tuy già dặn mà vẫn tươi cười. Bà sống cùng với trẻ em đã nhiều năm nay, chăm sóc và yêu thương chúng thay cho ba mẹ của chúng.

Căn nhà nhỏ của bà sơn màu trắng tinh, bên trong không có nhiều đồ đạc, chỉ có vài cái ghế, một vài cái gối và một vài chậu hoa. Thứ đáng giá nhất có lẽ là chiếc đèn ngủ màu nâu ấm áp thì gian làm cho buổi tối ấm áp. Bà vẫn hay dạy chúng hát và múa bài hát này. Bà ghé âm nhạc nuôi dưỡng tâm hồn trẻ em.

Có một lần, trẻ em ngày một đông hơn, vì vậy bà không thể gánh vác nên cuộc sống khá chật vật, khó khăn. Hàng xóm xung quanh biết chuyện nên đã cùng nhau hỗ trợ tìm kiếm nhà trọ để thuê giúp. Chúng cũng tham gia các doanh nghiệp nhỏ để hỗ trợ cho trẻ em trong việc tìm kiếm, lúc còn chưa có việc và những trang thiết bị cần thiết.

Bạn trẻ luôn mỉm cười nói về thiên thần của chúng vì bà khi nào bà không khi nào mệt mỏi. Mỗi khi gặp Tú Anh, bà mỉm cười thì thiên thần của chúng tự nhiên là một cô gái tí tẹo, có tấm lòng nhân ái. Bà Thanh Yên rất hay trò chuyện với Tú Anh trong khi bạn trẻ chơi đùa ngoài sân.

Không lâu sau căn nhà nhỏ của bà là một cánh đồng hoa cải trắng. Khu vực này là do bà và bạn trẻ cùng nhau chăm sóc, chăm sóc là niềm vui của mọi người. Vào cuối thu, những bông cải trắng rực rỡ ánh nắng mặt trời, vô cùng nên thơ.

Tú Anh và bà Thanh Yên đang trò chuyện thì bé Lila chạy lại kéo tay cô, lanh lảnh nói.

- Chào thiên thần, ra chơi với chúng em đi.

Bàn tay nhỏ bé như búp bê nắm lấy bàn tay thanh mảnh của cô, kéo cô ra phía cánh đồng cải trắng. Hai đứa trẻ nắm tay cô bé làm cô mỉm cười, theo sau hình dáng bé nhỏ hòa vào sắc vàng tươi.

Bà Thanh Yên cúi đầu nhìn hình ảnh cô gái và trẻ em đang nô đùa trên cánh đồng cải, trong lòng cảm thấy thanh bình lạ lùng. Cuộc sống có gì hạnh phúc bằng được nhìn thấy những đứa trẻ xung quanh mình vui vẻ.

Bằng một giọng nói trầm ấm, ông kéo bà về phía mình.

- Xin lỗi, cho cháu hỏi. Đây có phải là nhà của bà Trần Yên không?

Bà quay lại, thấy một người thanh niên dáng cao lớn, sinh, giọng nói toát lên vẻ nho nhã, thanh lịch. Hình như cậu ta không phải là người này.

- Tôi chính là Trần Yên. Cậu là ai? - bà lịch sự hỏi.

- Cháu là bạn của Tuấn Anh. Ông nghi ngờ Tuấn Anh đang đây nên cháu tìm - Nguyễn Kiên mới tìm cậu này.

- À, tìm Tuấn Anh sao? Con bé Nguyễn Kiên kia - Bà Trần Yên đưa tay chỉ về phía cánh cửa hoa hồng, nhàn nhạt nói.

Người thanh niên nhìn theo hướng tay bà Trần Yên, thoáng chốc giọng nói anh tuấn vang vọng. Hiện ra trước mắt anh là một khung cảnh thật đẹp, nhàn nhã, tranh sơn dầu mang linh hồn của đất trời. Bức tranh khảm họa một buổi trưa xanh thắm, hòa quyện với màu vàng ấm áp của cánh cửa hoa, và linh hồn làm nên tác phẩm chính là cô gái đang chờ đợi cùng những người bạn. Người và cảnh hòa làm một thể thống nhất, thật nên thơ.

Những người bạn của anh cũng có chút lỗi thời nhưng trên khuôn mặt chúng ta vẫn thấy ánh sáng và tình yêu trên môi. Chúng ta vây quanh một cô gái như những ngôi sao tinh linh vây quanh một thiên thần. Cô gái xinh đẹp, chỉ cần váy màu trắng tinh khôi nổi bật trên nền sắc vàng của hoa hồng, mái tóc dài tung bay theo gió. Trên gương mặt thanh lịch là một nụ cười rạng rỡ, một góc trời, rồi thì ngả vào tim bạn, ai cũng chiêm ngưỡng.

Hình ảnh thanh xuân của người trẻ con ấu. Chả bao giờ anh thấy Tuấn Anh cười một cách vui vẻ như thế. Trước đây, nụ cười của cô luôn chứa đựng nét buồn xa xăm, chẳng thể nào nắm bắt được. Nhưng ngay lúc này, Tuấn Anh đang nở một nụ cười thật chính tâm hồn của mình. Chẳng ngờ, lúc cười cô lại lộ vẻ kinh ngạc lòng người.

Cảm giác có ai đó đang nhìn mình, Tuấn Anh khẽ đưa mắt quan sát. Thấy hình ảnh của người con bà Trần Yên, cô không khỏi bối rối, nhanh chóng tìm về phía hai người.

- Ông, sao cậu lại đây?

Hình ảnh của anh thoát ra khỏi cảm giác bối rối ban nãy, giật mình một chút. Tuấn Anh đã thu hút sự chú ý, lý do đáng ngạc nhiên. Anh cười nói.

- Ông nghi ngờ cậu nói chuyện này nên mình tìm.

- Sao không chỉ mình khách sạn mà liên lạc này tìm mình thôi?

- Mình tò mò chút thôi - Anh giải thích lý do che giấu cho vẻ nóng nảy của cô.

Từ buổi đầu tiên hôm đó, anh luôn lo lắng cho cô mà chẳng có cách nào mà mình nghĩ thì ra. Bên cạnh đó, án lệ này hợp tác với bên công ty cô, chỉ

danh cô ch trì thi t k . Tuy nhiên, v a nhìn cô c i vui v nh v y, dù s c m t h i xanh xao nh ng có v nh anh ã quá s t s ng r i, Tu Anh v n là m t cô gái m nh m t x a n nay.

- À, kia chính là nh ng a tr chúng ta giúp trong d án t thi n l n này ó. Còn ây là dì T nh Yên - Tu Anh nhanh nh n gi i thi u.

- , mình bi tr i - H i ng n m t n c i hi n hòa nhìn cô.

Lúc này, bà T nh Yên m i lên ti ng.

- Tu Anh à, con l i ây trông nhà h ì chút, ì ra ch mua vài th nhé.

- Vâng, ì yên tâm - Tu Anh vui v ng ý.

R i bà nhìn H i ng ôn t n nói.

- C u c ây ch i t nhiên i nhé.

- Vâng, c m n ì - H i ng l phép áp l i.

Bà T nh Yên i r i, Tu Anh và H i ng ng i tán g u v i nhau. Ch c ch c, cô l i a m t nhìn l tr , ôi môi h ng b t giác m m c i, ánh m t nhìn chúng y m áp. H i ng th y bi u c m trên g ng m t c a cô, lòng anh c ng m l i. R t lâu r i anh m i l i th y cô vui v nh th . N i này nh tách bi t v i th gian tr n tr i, ch có nh ng ti ng nô ùa cùng c m c a tr nh , khi n cho lòng ng i c m th y bình an.

- Tr c ây trong lúc túng qu n và cùng c c nh t, mình ch mong có m t bàn tay, m t h i m mà b u v iu dù ch là v m t tinh th n. Nhìn nh ng a tr này, mình l i nh n kho ng th i gian ó. Chúng... C ng gi ng nh mình, không n i n ng t a.

Ng m nh ng a tr ngoài kia, H i ng b t ng trút b u tâm s , ôi m t p tr m ngâm, ánh lên nh ng tia u t . Tu Anh hi u c m giác c a b n mình, hi u r t rõ. Anh có l ã t ng có nh ng lúc tuy t v ng.

Cô không nói gì, ch a bàn tay m nh mai t nh lên bàn tay anh nh là an i, nh là v v . H i ng nhìn n c i m m d u hi n kia, lòng không kh i b i h i. Nh ng t ng á luôn è n ng trên ng c anh b ng ch c tan bi n h t.

Trên m t chi c ô tô sang tr ng, V Uy c ng ang trên ng i công tác n thành ph à L t.

i qua m t con ph , m t mùi v th m l ng h p d n bay t i khi n anh chú ý. Anh b t giác nhìn ra ngoài c a kính, trông th y quán mì gia truy n n i ti ng nh t thành ph này t x a n nay. H i nh , anh r t thích n mì bò c a ti m này. Nh ng có m t s vi c x y ra khi n anh không bao gi t chân t i ó n a.

Ngày y, anh hay lui t i ây vì mùi v mì bò c a c a hàng khá gi ng v i mùi v m anh t ng làm. Nó khi n anh g i nh v bà. Anh v n nh , có m t cô bé giúp vi c ó, x u xí, g y gu c và xanh xao. i m n i tr i nh t trên g ng m t

cô bé là ôi m t tinh anh, en láy v i hàng mi dài cong vút. Nh ng anh n t ng m t i u, cô bé nom còn nh tu i h n anh mà ã ph i ra ngoài xã h i b n tr i, v t l n v i cu c s ng.

Bao nhiêu câu h i v cô bé y hi n lên trong u anh. Cô bé có c i h c không? Gia ình âu mà m t a bé ph i làm vi c v t v nh v y? Cô bé là tr m côi ? R i c m giác c a cô bé nh th nào? Có oán trách s ph n và cu c i quá b t công? Nhìn nh ng a tr v i tu i x p x nh ng c n no m c m có c m th y ganh t ?... Bao nhiêu suy ngh xoay quanh m i khi th y cô bé làm vi c qu n qu t khi n anh không kh i hi u k . Anh luôn quan sát bi u hi n trên nét m t non n t y, tuy nhiên vô ích. Cô ch c m c i làm vi c và ch ng bao gi ngó nghiêng lung tung, ch ng bao gi c i, c ng ch ng bao gi t ra m t m i hay bu n t i m i khi b la m ng.

D n dà, trong V Uy hình thành m t lo i c m giác nh s c m thông. Anh b t u cho r ng mình ã may m n h n so v i r t nhi u ng i.

R i m t ngày, hình nh nh ng ng i cao l n vây quanh ch i b i và ánh p m t cô bé g y còm, y u t làm anh không th nu t n i tô mì tr c m t vì b t bình và gi n d . Cô bé nghèo kh y r t au nh ng không kêu than m t tí ng, ch c n r ng ch u ng. Gi ng nh m t ng n c t i nghi p b d p vùi tr c cu c i. Th ng c m, anh m i lên ti ng gi i nguy cho cô, còn l i m t câu mà m th ng hay d y b o anh m c dù không ch c cô bé có hi u c giá tr trong ó.

Cu c s ng v n d kh c nghi t là v y, không thích nghi c s s m b ào th i. Mu n sinh t n ph i bi t u tranh m nh m . Anh hy v ng cô bé s nh ng n c d i v i s c s ng mãnh li t, v t qua c sống gió cu c i. Còn không, ch c gì cô bé còn t n t i.

ang m i suy ngh mông lung, b ng m t bóng ng i l t vào t m m t c a V Uy khi n anh s ng s . V i vấ kêu tài x d ng l i, anh xu ng xe u i theo ng i ó.

- Dì D H ng?

Ng i ph n quay l i, g ng m t c ng l rõ v kinh ng c.

- Uy... Là con sao?